

GIÃ BIỆT QUÊ HƯƠNG...

NGÔ THỊ XUÂN NGA – ĐẠI HỌC SƯ PHẠM CẦN THƠ 74-79

Xin chân thành cảm ơn Tuyết (Belgique) đã giúp đỡ bỏ dấu và điều chỉnh bài viết này.

Vào ngày Sinh Nhật của tôi, và một đêm tháng 4 năm 1980, tôi đã rời Việt Nam trên chiếc ghe nhỏ cùng với 30 người . Hoàng hôn đã xuống ,tôi đang ở trên chiếc ghe nhỏ để đợi ra thuyền lớn ở tận vùng Cà Mau xa xôi, miền đất cuối cùng của quê hương , bắt đầu một hành trình không hứa hẹn ,với thật nhiều gian truân.

Mặt trời lặn xuống dần, dòng sông thật yên lặng, sóng vỗ thật nhẹ vào mạn ghe... Màu nước đục của dòng sông đầy phù sa quen thuộc, ghe thuyền qua lại trên dòng sông nhỏ này thật nhịp nhàng...cuộc đời nơi đây, mang một vẻ thật bình yên, khác hẳn với lòng tôi... đang mang đầy sóng gió!

Chị , em gái và tôi đã phải sống tại một ngôi nhà của một người xa lạ nơi Thị Xã Bạc Liêu, để đợi chuyến "vượt biển" sẽ khởi hành vào tuần sau. Tuần lễ đó đối với tôi thật dài...Trong những ngày chờ đợi đó tôi đã tự hỏi vì sao tôi phải ra đi ? vì sao tôi phải bỏ lại tất cả ? Cha Mẹ kính yêu, ngôi nhà thân thương, bạn bè dấu yêu và một tình yêu rất êm đềm, dễ thương của thời mới lớn, như hai câu thơ mà Anh ấy rất thích và vẫn thường hay đọc cho tôi nghe:

“Cho em đó, Mối Tình anh nhỏ nhỏ,
Mùa Nắng vàng, tình cũng đẹp như thơ...”

Anh ấy cũng "vượt biển" và kể từ ngày đó, chúng tôi đã không còn gặp lại nhau nữa, cho dù chỉ là một lần sau cuối! Nếu đó là Mối Tình Đầu của tôi...thì Tình ơi, Tình đã bay xa, và tôi ở lại với bao ngậm ngùi, thương nhớ.

Từ nay là “nghìn trùng xa cách”, từ nay là mãi mãi chia xa, bao nhiêu là ngày vui, là những dấu yêu của tình cảm đầu đời, đã qua rồi, và tôi sẽ không bao giờ tìm lại được, vì tất cả chỉ còn là "Kỷ Niệm", nghìn trùng kỷ niệm...mà giờ đây chỉ còn là những giấc mơ trong trí tưởng, và anh thì đã xa khuất nơi nào! Vậy mà sao tôi vẫn

mong có được một ngày, một ngày...như những câu thơ mà một nhà thơ nào đã diễn tả thật sâu xa ý nghĩa của những từ ngữ "Chờ Mong" và "Gặp Lại"...

“Như cánh chim trời xa trở lại,
Buồn vui một thoáng đã dâng đầy,
Hồn quyện vào trong hàng ngói cũ,
Những bờ rêu nhạt thoáng mưa bay”

Nhưng tôi đã không bao giờ gặp lại Anh nữa! Và trong tôi vẫn mãi chứa một ánh mắt, một nụ cười, là vùng ký ức dịu dàng, cho dù trải qua bao nhiêu thăng trầm của cuộc đời...với bao nhung nhớ đầy vơi !

Mảnh Bằng Cấp Tốt Nghiệp của Trường Đại Học Sư Phạm Cần Thơ, tôi đã ngắm nhìn nó rất nhiều lần và biết rằng từ đây, mình sẽ không thể sử dụng nó như một Hành Trang để vào Đời được nữa! Ước mơ của Ba Mẹ tôi đã hoàn thành, tôi đã là một Giáo Sư Trung Học, nhưng rồi...tôi lại không thể nào đứng trên Bục Giảng để làm một Cô Giáo nhỏ với các em học trò như mong ước giản dị của mình được. Ngôi trường Trung Học, lớp học, và những học trò của tôi trong những ngày tháng “thực tập” , tất cả đã xa rồi, mà vòng tay tôi quá nhỏ nhoi đã không thể nào giữ lại được, chỉ vì tôi phải rời bỏ quê hương cho dù lòng chẳng muốn xa !!!

Có phải đây là điều mà người ta vẫn gọi ‘những điều không đoán trước’, và tôi chỉ có thể cúi đầu, chấp nhận theo “Định Mệnh”, như nhà thơ Trần Phụng Vũ đã diễn tả trọn vẹn nỗi niềm, và để cho tôi cảm thấy xót xa đến tận cùng:

"Là cả Trường yên vắng lặng rồi,
Và tôi thương nhớ bóng xa xôi,
Cho xin sách vở ngày xưa đó,
Giấu kín ngàn năm giữa cuộc đời!"

Trời đã sẫm tối, tôi ra trước ghe nhúng nước chiếc khăn tay mà Mẹ tôi đã cho tôi, tôi muốn mang theo chiếc khăn ướt với chút nước của dòng sông quê nhà. Tôi nghĩ rằng, mình rồi sẽ đi rất xa, thật xa ...dòng sông này, sẽ là dòng sông cuối cùng của quê hương, và dòng nước này, sẽ là dòng nước cuối cùng mà tôi còn có

thể nhìn thấy được...nhưng rồi bỗng nhiên, chiếc khăn tuột khỏi tay tôi, và trôi đi...tôi nhìn theo chiếc khăn, lòng ngẩn ngơ, biết đâu chiếc khăn sẽ nhờ dòng nước đưa trở về quê nhà của tôi, gặp lại Ba Mẹ của tôi, còn tôi...tại sao tôi lại phải ra đi ? Và làm sao tôi có thể trở về?!

Nước mắt tôi rơi trên mặt nước, dòng sông vẫn lặng lẽ trôi...tôi đã gọi thầm hai tiếng “Ba Mẹ ơi”, và tôi như thấy được hình ảnh Ba Mẹ tôi đã nhạt nhòa trước mặt. Tôi ra đi bỏ lại tất cả ,Cha Mẹ già, quê hương, bạn bè ..! Và biết đến bao giờ tôi sẽ trở lại chốn xưa, tim tôi đau và lòng tôi khóc, những giọt nước mắt thật xót xa về nỗi nhớ thương Ba Mẹ và những gì đã bỏ lại ...

Nếu như dòng sông này rồi cũng sẽ đổ ra biển, như những đứa con rồi sẽ quay về bên mái ấm gia đình, bên cha mẹ kính yêu...thì tình yêu thương của tôi đối với Cha Mẹ tôi sẽ vẫn luôn ở lại nơi quê nhà, vì tim tôi vẫn luôn hòa cùng nhịp đập với Ba Mẹ tôi, và vì tôi đã ra đi và trái tim đã ở lại quê nhà.

Đêm đó, sau khi chuyển sang ghe lớn, thuyền chúng tôi đã chạy đến Hải Phận Thái Lan, những tưởng là sẽ đến được bờ biển nước Thái như ý muốn, nào ngờ đâu, đầu máy tàu bị hư, tàu không nổ máy, mà lại trôi lênh đênh trên biển. Ban ngày, trời rất nóng có lúc tôi thấy Mặt Trời như đổ lửa.Màn đêm buông xuống và đêm đó, tôi vẫn nhớ rất rõ ghe chúng tôi gặp Hải Tặc Thái Lan, chúng chặn ghe lại và dùng dao búa để hăm dọa chúng tôi. Cảnh cướp bóc vẫn hiện rõ trong trí nhớ...chúng tôi có thể bị giết chết dễ dàng bởi những cây dao dài, những chiếc búa lớn, nếu như những tên cướp biển muốn giết chúng tôi...Cảnh tượng kinh hoàng này, tôi thật không thể diễn tả hết được. Lúc đó, dường như Thần Chết đã đến rất gần, rất nhanh, ”Cầu xin Ông Trên hãy cứu giúp chúng con!”, chúng tôi đã cầu nguyện, và đó là điều duy nhất chúng tôi có thể làm được trong lúc đó !!! Tôi vẫn luôn tin vào Sự Nhiệm Mầu của Ông Trên...và những tên cướp biển, sau khi đã lấy được vàng bạc, nữ trang quý giá, chúng đã bỏ đi, một điều rất may mắn là tất cả phụ nữ trên thuyền đều được an toàn, (nhờ Ông Trên đã che chở cho chúng tôi, và có lẽ nhờ chúng tôi đã dùng lọ nôi của những chiếc nôi nấu cơm trên ghe để thoa

lên mặt cho lem luốt, nên bọn cướp biển thấy dơ bẩn, ghe gớm quá và nhờ vậy, chúng tôi đã không bị bọn chúng làm bận).

Chúng tôi đã mất đi phương hướng, con thuyền vẫn trôi trên mặt biển...khi đêm xuống, trời rất lạnh. Tôi nhìn lên và tự hỏi, sao bầu trời quá cao và quá đen như vậy? Mặt biển thì càng đen tối hơn và đầy đe dọa ...Con thuyền của chúng tôi, giống như một chiếc lá, quá bé nhỏ và úa tàn, liệu chiếc thuyền này còn có thể nào chịu đựng nổi những cơn giông bão và những ngọn sóng lớn hung tàn của biển cả? Rất nhiều lần, dường như Cái Chết và Sự Sống đã không còn khoảng cách, không còn sự khác biệt nữa...

Chúng tôi rất đói, rất khát, trí óc dường như đã rất mông lung...Chỉ còn biết khi mặt trời lên, đó là một ngày lại đến, để rồi đêm tối sẽ về...Và đã bao nhiêu ngày rồi, tôi cũng không biết nữa...Chiếc ghe vẫn nổi trôi trên mặt biển, chỉ có biển cả và bầu trời. Trời, Nước thì cao rộng, bao la, mà con thuyền của tôi thì lại quá bé nhỏ, mong manh...Và trong đêm nay, trên chiếc thuyền tả tơi, nhấp nhô trên mặt biển Đông, tôi đã nhớ lại ngày xưa, vào mùa Hè, Ba Mẹ vẫn đưa chúng tôi đi chơi Biển Vũng Tàu, và trong những tháng ngày hạnh phúc đó, với tôi, biển rất đẹp và thơ mộng...Còn bây giờ, tôi sợ lắm, sợ vô cùng vùng biển xa lạ và đầy bất trắc này!

Biển ơi, biển đang cứu mang chúng tôi bằng chiếc thuyền nhỏ lênh đênh, nổi trôi vô vọng trên mặt biển lạnh lùng này, hay là chúng tôi đang chết dần mòn và đang chìm dần vào tận cùng của vực thẳm đại dương tăm tối kia ???

Nhiều ngày sau đó, chúng tôi không còn thức ăn, nước uống, chúng tôi cũng không còn hy vọng được cứu thoát nữa...thì bỗng nhiên, vào một ngày, chúng tôi thấy được một thuyền đánh cá Thái Lan, tôi nghĩ rằng, lần này, chắc là sẽ chết vào tay bọn cướp biển, bởi vàng bạc và nữ trang đâu còn nữa để chúng có thể lấy đi mà tha cho mạng sống???

Nhưng rồi, Ông Trên đã cứu giúp chúng tôi, và điều may mắn đã đến, chúng tôi đã gặp được "ân nhân", người chủ chiếc tàu đánh cá Thái Lan, chẳng những đã

không cướp của hại người, mà lại còn giúp đỡ đưa chúng tôi an toàn qua khỏi "Vùng biển Cá mập" kinh hoàng nơi Vịnh Thái Lan !

Sau đó người đã chỉ dẫn phương hướng để vào được Thái Lan, lại còn cho thức ăn, nước uống, giúp kéo chúng tôi chiếc ghe đến gần bờ biển Thái... Và theo hướng gió thổi một ngày kia, khi Trời vừa rạng sáng, đột nhiên, chúng tôi thấy được bờ biển Thái Lan, rất gần, và là bên bờ thật sự, chúng tôi thấy được rõ dần và rõ dần, chính là đất liền là cây cối chứ không phải là những "Ảo Tưởng đến bờ đất liền," mà chúng tôi vẫn mơ thấy nhiều ngày trước đó!

“Xin cảm ơn Ông Trên, cảm ơn Chúa, Phật, và tất cả các Đấng Thiêng Liêng đã phù hộ cho chúng tôi”.

Buổi sáng hôm đó , trời mưa, mặt tôi đầm ướt và tôi cũng không biết đó là nước mưa hay nước mắt của tôi, những giọt nước mắt mừng vui khi biết được rằng mình được sống sót sau một cuộc Hành Trình đầy gian khổ... Và ngày hôm đó, tất cả chúng tôi đã được “Tái Sinh”, một trang mới của cuộc đời chúng tôi đã bắt đầu. Sau 12 ngày kinh hoàng trên biển cả đầy sóng gió, nhưng với lòng cương quyết sống còn, và Sự Độ Trì của “Ông Trên”, chúng tôi đã được cứu thoát và bình yên trên đất Thái, nơi trại Tị Nạn Leamsing. Hai tháng sau, ngày 20 tháng 6 năm 1980, chúng tôi đã đến Canada với sự Bảo Trợ của Chính Phủ.

Từ nay, cuộc đời mới đã bắt đầu, như thế nào? Tôi vẫn chưa biết trước được. Nhưng một điều quan trọng là tôi biết là mình sẽ phải bắt đầu lại tất cả, và con đường trước mắt, dù có gian truân, nhưng vẫn còn có Cơ hội và Hy vọng. Hy vọng một ngày không xa, sẽ gặp lại Ba Mẹ yêu quý của tôi. Nếu như Mặt Trời vẫn luôn mọc ở Phương Đông, thì hy vọng gặp lại hai người thương yêu nhất đời tôi vẫn luôn là Ánh Bình Minh cho một ngày mới, để cho tôi vẫn còn có được niềm tin về một ngày Đoàn Tụ Gia Đình.

NGÔ THỊ XUÂN NGA – Viết lại cuối mùa Đông 2006 - Toronto-Canada

The Journey to Canada...Goodbye My Beloved Country...

NGÔ THỊ XUÂN NGA – Can Tho University – School of Education 74-79

It was April 20th, the day I turned 24 and also the day I would bid my last goodbye to Vietnam. My journey would begin that afternoon, with 30 others in a small boat, our destiny uncertain, our future intertwined.

As the sun set slowly across the afternoon sky, its glare reflected on the gentle surface of the river, instilling a sense of serenity... one final gift, an unforgettable scene, before I casted off into worlds unknown.

We had stayed in a stranger's house for a week waiting to be informed of our imminent escape, a week that never seemed to come. My degree from University of Can Tho was rendered unusable, and my once promising career as a High School Teacher now was just a bygone. Many days, I wondered why I had to escape and what I had to forsake, my parents, my birthplace, my friends and my first love. He would also escape from Vietnam, leaving me his smile only to be seen in my dreams and memories of a distant past.

I remembered on a quiet afternoon, as our boat floated along a river, I moved to the edge of the boat to wet the handkerchief that my mother had given me. I did this because I wanted to hold and keep with me the water from my country, the water that had nourished me. Unfortunately, the handkerchief slipped and as it drifted away from me, I thought that like my native land, my parents, my friends and my past, I would never see it again. My tears fell on the river, and I called my parents from my heart...I cried deeply as my heart and soul saddened.

One night, the boat's engine broke. It could not be fixed as we were on the Gulf of Thailand and that was the first night we met the Thai pirates. Three

Thai fishing boats seized us; words could not express our dismay. At that time, it seemed that Death came closer, and faster. We could have been killed with their hammers and long knives if the Thai pirates wanted to kill us. They robbed our processions, jewels, threw our food, water to the sea and threw away our compass...

“God, please protect us!” we prayed and that was all we could do. I did believe in Miracle, seeing as how those pirates only stole our valuables and left. We were very lucky and safe from being raped as we used the oil and grime from our boat to stain our faces.

Eventually, our boat was still adrift on the open sea. I remembered looking up and wondering why the sky was so high and the sea was so dark. I recalled all the happy times with my family during the summers at the beach, in Vung Tau, the sea was so peaceful and picturesque, but now, so threatening.

Our boat was but a leaf, too tiny to endure the blowing winds, and too fragile to fight against the rolling waves of the rough sea.

We were very hungry and desperately thirsty in a small boat, on a deserted sea, only surrounded by the sky and the seawater. Our minds were not clear; we knew that when the sun rose, it was a new day, but only to be replaced by restless nights.

How many days and nights passed, we did not know. We had no more food, and no more hope of being rescued. Unexpectedly, we saw a Thai fishing boat. This time, we believed that we would all die because we had no more valuables left for the Thai pirates to take in exchange for our lives. A Miracle, however, did happen. The owner of this fishing boat, turned out to be our Savior, never taking anything from us, instead, helping us through

the well-known Shark Sea of the Gulf of Thailand by tying our boat to his as he navigated the Gulf.

The next day, he showed us the way to the Thai shore as the Thai Government at that time prohibited Thai fishermen to rescue “Boat People”. Again, our boat was drifting on the high sea, moving as the winds willed....

After countless days and nights, finally, we saw the seashore, the real shore, and not the illusions that we so often witnessed. It rained that morning, my face was wet, but I did not know whether these were raindrops or my tears, my tears of joy after surviving a frightful journey as 31 of us were reborn to new lives.

12 days and nights had passed on the unforgiving sea, and with the determination to live and help from God, we were still alive and safe in “Leamsing Refugee Camp” in Thailand. Two months after, in June 20th, 1980, we came to Canada under a Canadian Sponsorship.

From that day, our new life began. How? I did not know and could not predict, but the most important thing I perceived was that I had and would start anew. Though the future ahead would be full of hardships and new challenges, but there was still a chance of seeing my parents again, a hope for my Family Reunion in Canada, now my new Homeland.

Revised: January 2010 – Toronto, Ontario, Canada